

Када не знаш куд си кренуо, свеједно ти је да ли си на некој раскрсници скренуо лево или десно. Имаш илузију да је сваки правац прави, јер је циљ непознат – нема га. То се у нашем језику зове тумарање. Циљ је заправо оно што одређује: време, места, средства, савезнике и енергију којом се до њега жели доћи. Без циља, све наведено се улудо разбацује.

Тек што се накратко заборавило оно чувено септембарско повлачење-потезање резолуције о Косову, догодили су се избори у покрајини. Наравно влада је (не)с(п)ретно позвала Србе да на њих (не) изађу саопштивши да нема услова да их позове (ваљда није било струје у Немањиној тога дана, шта ли). Међутим, на терену исувише тога је указивало на то да је влада охрабривала српско учешће. Ако учествовање (штавише – кандидовање) владиних службеника на покрајинским изборима то није, онда не знам шта је. Не мора министар образовања лично да се кандидује, довољно је да то учини неки директор школе на Косову или у Метохији. Не мора министар здравља лично да се кандидује, довољно је да то учини директор здравствене установе на Косову или у Метохији, што важи и за министарства телекомуникација, финансија и друга. А свега тога је било, тако да је више него јасно какво је било опредељење владе.

Суштински, ови избори (узгред, за парламент републике Косова) били су једнонационални, као и много тога другог у Метохији и на Косову. Чак је у Дреници достигнут рекорд из 90-их од 130% гласача.

Понављам, то је подједнако добар као што је и лош потез, јер циља нема. Да га има, на изборе би изашло свих 300.000 косовских Срба (за изборе у новембру 2001. под покривитељством УНМИК-а, уз снажну антикампању, ван покрајине регистрован је 178.671 гласач) или не би изашао нико! Да га има, не би на северу гласао нико, у центру понеко, а на југу опет нико. Овако, изласком безначајног броја у односу на укупан број српских бирача, дата је само легалност овим изборима. Другим речима, Срби су послужили као икебана. Суштински, ови избори (узгред, за парламент републике Косова) били су једнонационални, као и много тога другог у Метохији и на Косову. Чак је у Дреници достигнут рекорд из 90-их од 130% гласача.

Но, о тим изборима се већ довољно говори, тако да директно и нису тема ове приче. Оно

због чега су се ови избори нестрпљиво чекали, је формирање делегације за преговоре (како се то у нас накарадно каже) ``Београда и Приштине``. Нестрпљење је било толико велико, да је и председник Србије, не знајући за извештај Дика Мартија пожurio да изјави како би преговарао са Хашимом Тачијем. Е сад, можда би он преговарао са Тачијем од прошле недеље, али не и са овонедељним. Додуше, необавештеност о Хашиму Тачију, бившег министра, ни мање ни више него одбране, непримерена је. Можда би једно објашњење било згодно, или једно извињење, жртвама Тачијевог терора. Заслужили су, а и било би учтиво.

Како год било, ти преговори се у „Приштини“ најављују као догађај од другоразредног значаја, јер је извојевани статус неупитан, али ствар је добре воље према савезницима, да се преговара о тзв. техничким питањима. „Београд“, пак, пристаје на разговоре о техничким питањима, за почетак, па докле се дође. Мало је збуњујуће да се о техничким питањима морају састајати делегације највишег нивоа, када вероватно о пречнику водоводних цеви више зна водоинсталатер Чеда из Грачанице него премијер или министар иностраних дела. Вероватно се као и све друго и техничка питања различито схватају код потенцијалних преговарача.

Како год било, ти преговори се у „Приштини“ најављују као догађај од другоразредног значаја, јер је извојевани статус неупитан, али ствар је добре воље према савезницима, да се преговара о тзв. техничким питањима.

Марти и Марти

Шта би се евентуално могло третирати под појмом техничких питања:

Да ли то може бити судбина побијених и несталих Срба 1998–1999–2004: војника, полицајаца, жена, деце..? Не! То је суштинско питање. Суштинско са сваког аспекта. Државног, јер се не сме пренебрегнути да су војници и полицајци убијени јер су бранили нашу државу, као једина легална и легитимна оружана снага, и државни функционери их не могу „прекомандовати“ у технику. Киднаповани, нестали и побијени Срби, цивили нарочито, не могу бити техничко питање. Зашто? Они су нестали или побијени апсолутно невини, са својих радних места, са улица, путева, њива, са купања на реци, из домова здравља, болница, школа... Нарочито се њихова жртва не сме потценити након продора истине о касапљењу и продаји њихових органа, од стране потенцијалних преговарача.

Сакривање истине о њиховим судбинама је био шамар Европе нама, „злим момцима“, а сада се тај шамар враћа „старој дами“ која је безгранично деценијама била заљубљена у албанску националну експанзију. Стара латинска истина: *Amantis – amantes* (заљубљен – обезумљен) најбоље карактерише досадашњи однос Европе према српско-албанском конфликту. Дозволимо јој да дође себи!

Да ли то може бити питање 250.000 протераних Срба? Не! То је суштинско питање. Не желим да верујем да Европа, која има строге хумане стандарде за керушу Мицу и за мацу Цицу, тек тако зажмури пред судбином четврт милиона Срба које је лепет крила „Милосрдног анђела“ отерао са родне груде, а далеко од „жутих кућа“. Не то није Европа Арчибалда Рајса и Шарла де Гола. Или је то нека друга Европа, или ми нисмо тој и таквој Европи на разумљив начин презентирали истину. Биће да има и једног и другог. Утисак је да и Срби који се политиком баве у Метохији и на Косову благо сакривају проблеме својих дојучерашњих протераних суграђана од очију међународних фактора. Они у њима виде некакву конкуренцију у борби за „репубљичке“ фотељице, јер се међу прогнанима налази главна интелектуална, демографска и демократска снага метохијских и косовских Срба. Срби пак, који се политиком баве ван Метохије и Косова, протеране Србе осећају као терет на путовању ка Европи. Каквој – таквој. Поред таквих Срба није чудо што су се Мица и Цица избориле за хуманији третман. Ови преговори су јединствена прилика да се неправда исправи. Друге прилике неће бити, а неправда ће се исправити само ако се не посматра као техничко, већ као суштинско питање, колико српско, толико и европско.

Хипнотисана мантром: Милошевић, Сребреница, злочини...; којој смо ми сами били катализатор, Европа није ни могла урадити ништа друго него да нобеловски награди лопова. Извештај Дика Мартија је пуцкетнуо прстима пред хипнотисаном Европом, и сада је тренутак да прихвати истину.

Да ли је тзв. Ахтисааријевим планом одузета имовина државе Србије, техничко питање? Не забога! Ко може да верује да једном Немцу, којем није свеједно да ли је сладолед платио пет центи више или мање, буде нормално да милијарде инвестиција једне државе, неко, ма то био и нобеловац, поклони касапима из „жуте куће“, Клечке или Глођана? Да је то до сада схватано као суштинско питање, не би било места дилеми, да ли је Србија требало да присуствује додели овогодишње, или било које друге Нобелове награде. Хипнотисана мантром: Милошевић, Сребреница, злочини...; којој смо ми сами били катализатор, Европа није ни могла урадити ништа друго него да нобеловски награди лопова. Извештај Дика Мартија је пуцкетнуо прстима пред хипнотисаном Европом, и сада је тренутак да прихвати истину. Наравно ако јој је наши државни преговарачи презентирају. Е таква Европа заиста не би имала алтернативу.

Заљубљена дама у жутој кући

Пише: Александар Б. Ђикић
среда, 22 децембар 2010 19:26

Али преговарачи ово питање не смеју третирати као техничко, већ као суштинско. Друге прилике неће бити.

Да ли је приватна имовина милосрдно протераних Срба техничко питање? Не! Чак је и Америци, у којој ризикујете метак ако у комшијском дворишту берете маслчак за салату, јасно шта значи приватна имовина. Па ваљда ће и државни преговарачи бити способни да то адекватно објасне и свету и Европи. Али само ако то питање не третирају као техничко, већ као суштинско.

Да ли су лична документа, аутомобилске таблице, спаљене цркве и манастири,... техничка питања? Не, не и не!

Ако се ова, и многа друга питања буду схватала суштинским, питање статуса ће се наметнути само по себи.

А ко ће бити суштински преговарач у екипи „Приштине“? Лично типujem на Беџета Пацолија. То је довољно моћна фигура да жутој кући дода мало плавог, исто онако како је деведесетих спутао руско „њет“ бомбардовању Србије.

И најзад, како би, за почетак, наше власти могле да нам докажу да су заиста способне да реше неко техничко питање, за добробит свих грађана Србије, без обзира на нацију (није фраза)? Просто. Нека међу условима за продају Телекома инсистирају да нови власник има обавезу да Телекомову мрежу у Метохији и на Косову реактивира и одржава. Па ко воли, нек изволи!